

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(giấy phép nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 47

10 BÔNG

TUẦN LỄ TỪ 9.1

ĐẾN 16.1.1969

CHỦ NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH

CHỦ BÚT THƯƠNG SINH

TÒA SOẠN 54 VÕ TÁNH SAIGON GIẤY NÓI 24.901

Wason
DPS31.

C74++

47.
Jan 9, 69

PHỤC HỒI CÔNG LỰC

Bất cứ một cao thủ võ lâm nào, kể từ Võ Lâm ngũ bá đến bọn Quách Tĩnh, Dương Qua, Trương Vô Kỵ, Tạ Tốn, Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung sau này, hễ bị tâu hỏa nhập ma chỉ còn có nước mặc sơ mi gỗ, trừ phi võ được cứu âm chân kinh hay hấp tinh đại pháp mới hy vọng thoát khỏi vòng thân bại danh liệt để tiếp tục múa may thập bát môn võ nghệ giữa đám ma giáo. Sau hồi tâu hỏa nhập ma là thời gian phục hồi công lực. Vừa ngất ngư đứng đây, sức mấy mà cầm dao múa cho đẹp, cho tan lũ ma giáo. Đường kiếm lười dao của kẻ vừa phục hồi công lực rất chi là bẽ bối, đáng để cầm phạt. Bởi nó múa

tầm phơ, múa gió, không rung nổi cái lông gà! Con Ong vừa phục hồi sinh lực sau «xanh căng dzua» tâu hỏa nhập ma. Sở tài xuất giang hồ có khi yếu ớt, rời rạc, chưa phang được phát nào bay bướm. Yếu ớt, không có nghĩa là hết công lực. Rời rạc, không có nghĩa là thối chí trên bước đường đối lập ra rít. Tôn Tử binh pháp dạy rằng lùi một bước để tiến ba bước. Con Ong sẽ âm ở số đầu đề hung hăng con bọ xít ba số sau. Bạn đọc còn đó, Con Ong còn đây, nước non còn đó, bạn khôn nạn ăn hại đại nát Q.G cũng còn đây. Bạn đọc ra lệnh thì Con Ong phải đánh đấm chúng nó tới tấp mắt

mũi lại chứ ngán ngàm cái nổi gì. Nhưng, thưa bạn đọc yêu dấu và giàu lòng phước thiện theo Tôn Tử binh pháp, quân chưa mạnh chưa thể làm nên cái trò trống gì. Nồng tính xưa quân đi uỳnh lộn, quân sêngôm củ tỏi giữa đường hành quân. Và như thế, danh từ quân sự gọi là «nửa đường đi xuống» Phải nuôi quân cho mập mạp khỏe mạnh. Rồi doanh trại chuẩn bị chu đáo, thao duyệt kỹ. Sau đó, hô một tiếng, quân ào ào đi bắt chó và chính khứa nhốt vào phứ de Giao Chỉ ngay. Và thành công là cái chắc. Bạn đọc vì như các danh tướng. Con Ong là quân vừa ở đất đen chui lên thằng nào thằng gầy gò như

những bộ xương cách trí, như những tù nhân D Thái trong trại tập trung Đức quốc Xã. Bạn đọc hãy chịu khó bỏ thí vài choạc cho vài tuần, gọi là góp tiền nuôi quân Con Ong. Đến số thứ ba, bạn sẽ thấy Con Ong lấy lại phong độ như Con Ong thuở 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44. Không kể số ghê lở 45. Đó là số báo khốn lìn của kẻ bị bắt nạt. Con Ong cóc có đũa nào được cái quyền «bất khả xâm phạm» nên, để giữ nổi com và chỗ đầu hót vung vít đôi khi cũng biết sợ. Cuộc sống không phải chỉ có cừu. Mà còn chó sói. Mà cài nền dân chủ để non của chúng ta chỉ mới sản sinh được mấy anh buôn lịch cỡ trường, đôi

cầm ký giả hành nghề hay cây quyền áp lực chủ báo treo bút ký giả. Thì sự gà sọ cáo, cừu sợ chó sói là chuyện thường. Kể hèn không phải là chúng ta. Kể hèn là những anh ngồi trong lương viên Nhi Đồng và Bô Lão. Một cái quy chế báo chí ngậm mãi không chịu ra. Thì giờ dành cho các cuộc chửi bới nhau, tranh nhau xuất ngoại du hí. Do đó, sự can đảm trở thành đồ trang sức độc quyền của vài anh dân biểu làm chủ nhiệm báo. Tuy nhiên, bạn đọc đừng vội thất vọng. Con Ong sẽ phục hồi công lực. Và đánh đấm đâu ra đây. Không lẽ bạn đọc chỉ địa cho một bon ngậm miệng ăn tiền.

Giao Chi' for Rent

PHÓNG SỰ CHỐNG BỊ GÂY CỦA THẬP NGUYÊN

Hồ. Thánh nhân có câu: « Có thực mới vực được đạo ». Muốn tranh đấu tự do dân chủ cho dân, trước hết phải biết cách làm cho dân no ấm. Nay thời buổi gạo Mỹ lên giá, trong khi dân biểu Ngô công Đức đơn thương độc mã đòi kéo giá gạo xuống và kéo luôn cả ông Âu ngọc Hồ thì những anh ăn cơm Tây là các anh Saigon Gác Dan lại đòi cứ tăng giá gạo, dân nghèo ngáp vật mà các anh đảng phái bắt dân nghèo ngồi gặm tự do, dân chủ thì ai ngửi được. Hóa cho nên, Sinh Tố là đảng duy nhất trên cõi đời này đem ngầu pín, dương hành tìm cho dân chúng hưởng rồi nói chuyện chống cộng sau.

Nhà lãnh tụ đảng Sinh Tố bốc máu nóng.

— Dân chúng không thích dân chủ khập khiễng. Có no lãnh người ta mới tìm hiểu dân chủ để mà đòi hỏi được hưởng dân chủ. Đây, quý cụ coi, dân chủ khập khiễng nó sinh ra « cái thùng rác » mà nhật báo Thời Đại Mới đang phóng chân đá tung. Những kẻ trong « cái thùng rác » đó là sản phẩm của nền dân chủ dè non. Dân chúng có cần biết họ đâu. Ngay cả chuyện họ đang ở khối này chạy sang khối kia, họ có thêm cho dân chúng cử tri của họ biết lý do tại sao họ bỏ khối. Chúng ta coi đại diện của ta ở quốc hội như một công việc làm cho có chuyện. Thế

Thôi. Vì chúng ta, đa số chưa ý thức nổi dân chủ, phần còn lại cóc muốn ý thức. Quý cụ đã thấy vì dân chủ dè non nên trong « cái thùng rác » vô số sâu bọ lên làm người, huyên hoang khoe mẽ. Muốn có nền dân chủ vững chắc dân chủ dè đúng thẳng, trước hết dân chúng phải no lãnh cái đã. Và đó là mục đích đấu tranh của đảng Sinh Tố.

— Chúng ta đã có đảng Cửu Ngụy Bao Tử cơ mà ?

— À, cái đảng đó làm dáng á quốc vài hôm. Họ gờ bằng hiệu rồi. Quý cụ hãy tưởng tượng các nhà lãnh tụ đi xe Mercedes, Peugeot 404 có vệ sĩ hộ tống, súng ống kè kè và ngồi bên đờ chớp bóng thì cứu nguy bao tử ai ? Hóa chẳng là cứu nguy bao tử của chính họ ở Caravelle hay Pamuntcho !

Một nhà báo phá bình :

— Đủ rồi, trang nhất ngày mai loan tin hòa hội Ba ri hơi nhiều, lãnh tụ Sinh Tố nói kỹ cũng vô ích. Cuộc họp báo nên chấm dứt ở đây đi là vừa. Lần sau nói tiếp nếu ngầu pín, dương hành tìm phong phú hơn.

Bắt buộc cuộc họp báo phải bế mạc. Nhà báo ra về. Đảng viên đảng Sinh Tố hùng hục dọn bàn. Một đảng viên tép riu cảm khái :

— Ôi, cái cảnh lập đảng tranh đấu sao mà vất vả chân lấm tay bùn vậy.

ĐẢNG CẦN SA RA MẮT QUỐC DÂN TRÊN BẢNG TẦN SỐ 3 ĐÀI TRUYỀN HÌNH THƯƠNG MẠI CÔNG KÍCH THUỐC PHIỆN, THUỐC CHOÁC VÀ ĐỐI LẬP

Giao Chi' hiện nay có ba đài truyền hình. Một đài của quân đội Mỹ chuyên chơi « banh cà na », bảng tần số 11. Một đài của nhà nước, trực thuộc Bộ Thông Tin tên là Tôi Hát và Nói, chuyên nói thông cáo, nhận định tình hình và hát tập lục văn nghệ Xưa ra Ki vi. Gần đây đài này, bảng tần số 9 mở thêm mục « minh xác » để các nhân viên nhà nước chửi bóng chửi gió nhau. Đài thứ ba là đài tư nhân, bảng tần số 3, chuyên về thương mại quảng cáo thuốc lậu, thuốc trị và diễn đàn của các đảng phái chính trị ba hoa xích thố sau khi đã chi địa mặt.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HONGOÀI LÀNG

MỔ BÁO rêu rao

Mổ này cả tiếng lại dài hơi.
Mổ cần ra tay chẳng phải chơi.
Mổ đặc vang lừng trong bốn cõi.
Kim thành chuyên động khắp đời nơi.

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

CON ONG CÁI KIẾN

Con Ong đã tới tay bạn đọc. Chủ bút Thương Sinh thờ phào vì chấm dứt chiến tranh bằng gươm với Chủ Nhiệm. Hai thằng này là hai thái cực. Không gặp nhau thì thôi, gặp nhau là chửi nhau thậm tệ. Anh em phải giàn xếp để hai đứa chỉ gặp nhau mỗi tuần một lần vào ngày Chủ Nhiệm mặt đỏ như mào gà chơi, má phính lên, mắt cười híp sung sướng, đứng khuynh chân tay, ra lệnh cho nhân viên phát hành linh báo. Tưởng Con Ong phải tóa thêm tí tiền còm... cáo lỗi ra chậm. Thế mà nó đúng hẹn. Chắc nó đã uống « điều kinh bổ huyết » của ông lang Hón Hờ. Thương Sinh không dám đọc lại. Vì lỗi đâm dia, Hói ngà «đồi đồn» cứ loạn cả lên. Văn chương Con Ong nó ăn thua ở chỗ xếp chữ và sửa bài cho đúng. Không đúng là cù không cười. Xin bạn đọc lượng thứ. Chừng anh em định cư yên ổn anh em sẽ chấn chỉnh dần dần bạn đọc xì ra mười tí mà «thành thời giải trí» và đọc xong «ra về thời thái hân hoan». Bạn đọc ô kê giùm đi. Ra phố thấy bạn đọc vô Ong phôi phôi anh em đâm ngượng. Bởi số tái xuất giang hồ chưa xứng đáng với lòng mong đợi của bạn đọc. Nhưng đời còn dài và đường cũng còn dài Mổ này câu bạn sống lâu để xem Con Ong đi tới đích của trào phúng, đối lập. « Ngày đó có em ». Vâng hề quy chế báo chí ban hành, Con Ong sẽ vung vít

Bây giờ, chúng em đang diễn trò xiếc đi trên giây. Và dưới đất không có lưới. Chỉ có bị gây ! Mà chúng em ngán cảnh bị gây rồi.

NGÔI NÒ CHIẾN TRANH BỊ GÂY

Số phận của mười anh ký giả và ký ra nhà nước và hai anh Tôi Hát và Nói vẫn đen như đêm trừ tịch. Nếu kỷ luật quốc gia được bảo vệ triệt để, các anh chỉ có mỗi nước bơi trên giong Cửu Long mà vớt bị gây của bạn ăn mày Con Ong. Cứ theo những lời minh xác của phe bảo vệ kỷ luật thì cái đêm quên chào, xếp Bửu Nghi của ký giả và ký ra nhà nước nặng lắm. Cụ Không ngày xưa dạy

rằng : «Tiên học lễ, hậu học... tề lễ tề» . Mấy anh ngất ngư nọ được xếp Nguyễn ngọc Linh cho «đi Tây» — nghĩa bóng— mừng quá, hí hửng, quên mất lời cụ Không. Xếp Bửu Nghi vốn người trọng lễ nghĩa. Bởi trọng lễ nghĩa nên quanh đi quẩn lại, xếp Bửu Nghi vẫn được trọng dụng dù cuộc sống nhí nhố đã bão lần thay ngôi, đổi vị. Tổng giám đốc vô tuyến truyền thanh. Giám đốc Trung tâm báo chí. Giám đốc nha bao chí Phủ Thủ tướng. Thông ngôn cho các xếp chửa. Tổng giám đốc việt tấn xã. Một người đã lên, đang lên như xếp Bửu Nghi, ngoài cái tài thông ngôn, bắt buộc phải thông luôn cả lễ nghĩa. Hóa cho nên xếp Bửu Nghi thích được chào. Đề tra thù bị chào. Mổ này không bênh những anh cậy thần xếp mà quên lễ nghĩa mà coi kỷ luật quốc gia «nơ pá». Nhưng thấy những bài minh xác nhấn mạnh ở điểm mấy anh ngất ngư nọ không thêm chào ngài tân tổng giám đốc VTX. Mổ này lấy làm một sự đau lòng.

Ôi, những kẻ mưu đồ đại sự trong thiên hạ khoái được cấp dưới chào thế ư ? Hối chào, ta thù mi ! Vì mi là ngôi nò chiến tranh bị gây.

XIN CÁN, XIN CÁN

Vụ áp dụng kỷ luật hành chánh sa thải đám ký giả và ký ra nhà nước không có gì đáng làm to chuyện. Đất nước k hỗn khổ này đã thế thâm đậm đà chỉ vì « quan chẳng ra quan, Thần chẳng ra thần, dưới trấn lên trên » — theo bà: minh xác của ông Tôn Thất Thiện — coi kỷ luật quốc gia như sợi giây thung, muốn co dãn tùy ý mình. Đưa nào vì phạm kỷ luật quốc gia, đưa ấy rần mà về nhà bò. Cũng như đưa nào làm báo « xúc phạm danh dự cá nhân » các xếp lớn, đưa ấy bị đóng hàm thiếc vào miệng cóc cần truy tố nó ra tòa để quan tòa ngoác cái quyền tư pháp của mình. Chúng ta bênh vực anh em bị sa thải chỉ còn cách gọi chút tình thương của cấp trên. Thế thôi. Xin đừng thổi phồng vụ này nữa, vì chúng ta đã nghe Tôi Hát và Nói đọc bài minh xác tràn giang đại hải của ngài cựu tổng trưởng thông tin Tôn Thất Thiện, đã nghe bài minh xác của phủ phó Tổng Thống. Cái đã này, cụ Nguyễn bá Lương, ông Trần văn Đôn cũng nổi hứng minh xác thì không ai muốn coi vô tuyến truyền hình nữa. Ấy là chưa kể

xếp Nguyễn ngọc Linh hậm hực muốn... minh xác chuyện đem cả tài xế kiêm vệ sĩ đi Tây. Rồi ông tài xế kiêm vệ sĩ đủ đòn đòi minh xác. Và đám bị sa thải đòi minh xác chuyện quên chào xếp Bửu Nghi. Và xếp Bửu Nghi đòi minh xác chuyện đòi chào vùn vùn, vùn vùn...

Can quý vị, Mổ Báo giống ba hồi chín tiếng mỡ tre can quý vị đấy. Đài truyền hình có ba tiêu chuẩn « Thông tin, giáo dục, văn nghệ » xin đừng biến nó thành nơi gây nhau bằng chữ nghĩa và luật lệ. Yêu cầu ông giám đốc Tôi Hát và Nói chấm dứt vụ quý vị nhà nước cãi nhau bằng... minh xác.

GÂY ÔNG ĐẬP LUNG ÔNG

Anh hai Nguyễn kiên Giang đang múa võ rất ngoạn mục trên nhật báo của chị hai. Minh anh tá xung hữu đột, đánh đấm «cái thùng rác» - chữ của anh mượn ở báo Anh Cát Ly - bằng những thế võ tối độc «bài ba lá đá cá lặn dưa, vạch mặt chỉ trán, cón đờ, mất dậy, lòn ngổ chớ», chỉ vì sau một chương lực hùng hậu của anh, «cái thùng rác»: tức là Hạ Việ — đã đầu đơn kiện anh. Quốc hội kiện nhật báo là điều hèn. Nhưng anh khi đánh «cái thùng rác» ấy chỉ

tỏ nó bốc mùi xú ố cũng chẳng thơm tho gì. Anh hai khó mà tách người tư cách khỏi «cái thùng rác» Thời đại chúng ta đang sống, tìm cách sen trong bùn khó lắm. Có kẻ miệt thị đồng viên mình song vẫn cóc dấm từ chức dân biểu. Kể đó, nếu xét mình quân tử, hãy thử từ chức về viết báo hay bắt chước Bá Di, Thúc Tề xem sao. Chứ vườn hợp hành chung trong «cái thùng rác», thừa anh hai, em tướng, nó cũng đang chơi «bài ba lá», Thôi anh hai, quên «cái thùng rác» đi ! Thùng rác kiện anh như năm xưa nhật báo Sống phạng anh, anh không phạng lại mà dứt đơn, kiện báo Sống Luật nhân quả của Phật đẩy anh Hai ạ ! Anh hai người phẫn nộ đi, cười một tí và kết luận kẻ kiện ta sẽ chà ăn cái giải gì như ta đã kiện báo Sống.

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc ...
Lốc cốc cốc ...
Lốc cốc cốc .

MỔ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

Nhân dịp Tết đến thử bàn về của cho và cách cho quà lính

Đầu năm 1967 nhân dịp phái đoàn Báo Chí Việt Nam thăm viếng Đại Hàn, phái đoàn đã được hướng dẫn tới tặng quà và thăm các thương binh bị thương ở chiến trường VN. Khi phái đoàn vào phòng của mấy sĩ quan thương binh, họ đã lấy chân trùm đầu, không muốn tiếp, chỉ vì ngại bị chụp hình đăng báo.

Có mấy cô giáo kể rằng sau biến cố Tết Mậu Thân, các cô có hướng dẫn học sinh đi thăm viếng và tặng quà các thương binh. Có những thương binh đón tiếp niềm nở. Nhưng cũng có những thương binh tỏ ra khó chịu, xằng giọng, không muốn nhận quà. Những lời thăm hỏi. Lý do, chỉ vì quà nhận chẳng bao nhiêu, nhưng mỗi một phi đoàn đến lại có quay phim, chụp hình, thu thanh v.v., để phổ biến "hoi kỳ" trên báo chí dài truyền thanh và truyền hình. Người nhận, tuy cảm động về sự thăm hỏi, nhưng không muốn biến thành những kẻ nhận "bố thí", về những nhà từ thiện có họichứng tỏ mình là nhà từ thiện!

Người ta kể rằng Bà Westmorelane làm việc như một y tá suốt mấy năm nay tại một quân y viện ở bên Phi luật Tân, mà thương binh không thể biết là Bà Westmorelane. Trong khi đó, những cuốn phim chiếu các bà lớn nước ta ước ạo đi thăm thương binh với cả đoàn tùy tùng, với một rừng hội xoan và phấn sáp, với những cử chỉ xoa đầu nắm tay "tượng trưng", với những hình ảnh kẻ cho hề bà, người nhận héo hon v.v. được chiếu đi chiếu lại trên màn ảnh truyền hình và các rạp xi nê. Hồi sau Tết Mậu Thân, nhiều khi một cuốn phim "bố thí" được chiếu lại hai lần vào cùng

Khí kẻ bạc tình phụ rẫy người xưa

Cộng Sản đang diễn lại tấn tuồng 15 năm trước. Năm 1946, Hồ chí Minh hô hào kháng chiến chống Pháp. Nhưng năm 1954, khi có hội nghị Genève về VN, Hồ với trò mặt, thời chống Pháp, lập hội nghị thân hữu với Pháp, o bế Pháp để Pháp bỏ rơi Quốc Gia Việt Nam.

Bây giờ, Cộng Sản đang giữ trò cũ. Cách đây mấy tháng, Hà nội lập hội thân hữu Mỹ - Bắc Việt. Xuân Thủy, Trần Bửu Kiếm và Thị Bình thì nhau vượt về Mỹ, cố ý làm cho Mỹ bỏ VNCH để đi với chúng. Ở Việt Nam, con nít nó cũng biết mảnh khẻ rẻ tiền của CS. Nhưng mấy anh Mỹ ngày thơ cóc biết. Hậu quả là mới đây anh Thống Đốc Mac Govern dám mở miệng tuyên bố rằng: « rất có thể là đồng minh của chúng ta ở Saigon đang gây cho chúng ta nhiều rắc rối tại Ba Lê hơn là Hà Nội ».

Đúng là luận điệu của những kẻ... đại gái!

một buổi tối. Sự kiện này làm cho những người được thăm viếng cảm thấy họ bị lợi dụng nhiều hơn là được săn sóc.

Theo Thiếu Tướng Tôn Cục Trường chiến tranh Chính Trị. Tết năm nay sẽ không có những phái đoàn do chính phủ tổ chức đi thăm các đơn vị. Chánh phủ nghĩ tới vấn đề làm sao cho các chiến sĩ và gia đình lãnh nhiều quà hơn là làm phiền họ phải tiếp đón những ông lớn đi thăm viếng.

Như vậy rất phải. Và chẳng những đối với các đơn vị, mà tại các bệnh viện, cũng nên như vậy. Nếu có thăm viếng, và tặng quà, xin làm một cách âm thầm, giản dị.

Các bà lớn săn sóc binh nhân, tốt lắm. Nhưng làm như vậy để có dịp quảng cáo, có dịp xuất hiện trên màn ảnh, trên báo chí, và được nhắc nhở trên đài phát thanh thì xin miễn.

phản ngoại mục của nhà đô trưởng Đô Kiến Nhiều

Ủy Ban Nhân dân tự vệ Đô Thành do ông Đô Kiến Nhiều đứng đầu vừa làm một phát khá ngoạn mục. Đó là việc ra văn thư nhắc nhở mấy cậu Nhân dân tự vệ không được làm ồn như chọc chó, ghẹo gái v.v...

Nhắc nhở như vậy rất phải, để khỏi biến NDTV thành một thứ « quân Tàu Ô », chuyên môn phá phách và làm ồn.

Tuy nhiên còn một vấn đề nữa. Xin những ai có trách nhiệm về vấn đề NDTV lưu ý dùm cho. Đó là vấn đề xử dụng súng một cách bừa bãi. Các đoàn viên NDTV trên nguyên tắc, tuy đã được dự một khóa huấn luyện, nhưng thật ra, nhiều người mới chỉ được nhìn, hoặc nhiều lắm, được sờ vào cây súng, chưa biết bóp cò chưa được bắn thử bao giờ. Nhất là những cậu choai choai 14, 15, vốn hay táy máy, cũng được phát súng đạn đi gác, thật là nguy hiểm. Từ ngày có chuyện NDTV đi gác tới giờ, đã có bao nhiêu người chết oan vì tai nạn vô khí. Tình trạng này nếu cứ tái diễn, đến một lúc nào đó, nhiều người sẽ không dám đi gác. Không phải sợ địch tấn công, mà sợ chết vì... đạn đồng đội!

NGHỊ TỔ NGHỊ xuyên tạc vu cáo

Cách đây ít lâu, Nghị Đạt gửi thư lên Tổng thống tố cáo Nghị kiêm Ngoại Trưởng Thành là một đảng viên Cộng sản, và đòi cách chức ông này. Tổng thống đành gửi văn thư nhắc nhở về quyền hạn hiến định của Nghị Đạt.

Nhưng Nghị Đạt không chịu, lại gửi thư thứ hai tố cáo Nghị kiêm Ngoại Trưởng Thành trước đây có buôn bán vô khí với... Trung Cộng!

Nghị Lãm quản tượng bèn nổi giận, tố Nghị Đạt đã xuyên tạc và vu cáo.

Các Nghị mà còn xuyên tạc và vu cáo thì dân ngu cu đen sống thế chó nào được. Nhờ các Nghị một tí!

Ngoài ra, còn cái nạn bắn ồn. Tại nhiều khu ở Đô Thành, không đêm nào là không có tiếng súng bắn. Có khi bắn cả tràng, khiến nhiều người muốn... đứng tim.

Mong ông Đô lưu ý về cái vụ NDTV dùng súng dùm. Nếu không chặn mấy chốc sẽ cất hàng loạt nhà thương tim.

tu sĩ lấy vợ và tu sĩ lập hội giữa tự tử

Trong tuần qua, có vài cái tin làm cảm đáng chú ý như sau.

Trước hết, theo « hãng thông tấn » tự có cái tên là « Chọn Lạc » một « chàng » có biệt tài tung các tin giật gân hay bị cái chánh, thì có một nhóm nhà sư đang vận động thành lập một đảng Chánh trị Phật giáo. Đặc điểm của cái đảng này là gồm những nhà sư có vợ, chẳng hiểu nguồn tin trên có thực không? Nếu thực thì nhà Sư nào đó đứng ra chủ xướng đã tính làm rồi. Các ngài tranh đấu cho sự lấy vợ, giống như người thường, để dễ hoạt động đảng phái. Không có vợ chánh thức, tương như vậy tiện lắm. Nhưng sự thực, vợ con đầy đàn, đâu có tranh đấu được nữa. Một phần vì hết cái « hăng » của những anh chưa vợ bị dồn ép, một phần vì nạn « thế tróc từ phục ». Cho nên nếu muốn tranh đấu, chớ có nói đến chuyện vợ con.

Tin thứ hai là một nhà sư định lập hội « giữa tự tử ». Cái hội này cũng lắm cảm lắm. Thói thường, chỉ có dân dư ăn dư mặc, những trai gái mới lớn chưa có trách nhiệm, chưa vợ và con, sống trong cái cảnh « nhân cư vi bất thiện », nên mới sanh ra chán đời, và tự tử. Những kẻ này, chết quách cho được việc.

Hơn nữa, hồ hào giữa tự tử là một điều kẹt. Vì tự thiêu, cũng là một hình thức tự tử.

từ thực dân cuối mùa đèn tư bản lạc hậu

Tại Saigon, đang xảy ra hai vụ tranh chấp về lương bổng, giữa công nhân và ban Giám đốc.

Vụ thứ nhất là Công nhân « E Đại Ngu » đòi lương tháng thứ 13. Sở dĩ có vụ tranh chấp, vì như thường lệ mọi năm công nhân vẫn có lương tháng 13. Năm nay, Ban Giám đốc lấy cớ Công Ty bị lỗ, không thể theo lệ cũ được.

Phàm cơ sở thương mại, một khi gặt ra không hết khách hàng thì không thể lỗ được. Nếu có lỗ thật, thì một là không biết quản trị hai là bị đớp nhiên quá. E Đại Ngu là một hãng độc quyền, khách hàng gặt ra không hết, bị khinh bỉ như chó mà vẫn phải đâm đầu vào. Hơn nữa, lại mới tăng giá vé, cửa cò khách hơi kỹ, làm sao lỗ được.

Ngoài ra, trong năm 68 hãng mới mua thêm máy bay phản lực Boeing 727 đẹp lộng lẫy, khiến Tây cũng lác mắt. Lại tổ chức một cuộc khánh thành đường Saigon - Đông kinh một cách linh đình, có Siêu Tổng Trưởng dẫn đầu gồm hàng đống các ông tai to mặt nhớn, và các mệnh phụ phu nhân, đớp hít hàng tuần ở ngoại quốc, tốn hàng

bao nhiêu triệu. Lỗ mà xài sang vậy à?

Ban Giám đốc E-Đại-Ngu nên sớm tính lại coi. Chẳng nên chơi cái trò « làm phúc nơi nao, để cầu ao rách nát »

Vụ thứ nhì là cuộc tranh chấp giữa công nhân gốc Đại-Ngu, và Ban giám đốc gốc « Bạch Quý » của một nhà Thương lớn nhất Saigon.

Từ hơn một năm nay, Ban giám đốc mấy bận tăng lương cho các công nhân gốc Bạch quý, còn công nhân gốc Đại-Ngu chỉ được tăng tí chút. Cho nên các công nhân gốc Đại-Ngu đành họp hội nghị để tranh đấu.

Ban Giám Đốc Bạch Quý làm vậy đâu có được. Thời thực dân đầu còn nữa mà phân biệt dân bản xứ với dân chánh quốc. Các ông có biết chánh khách lão thành cựu Quốc Trưởng của nước chúng tôi không? Ông sang Tây, có bằng kỹ sư cây ruộng. Về nước ông không được ăn lương ngang với dân Tây, thế là ông làm cách mạng chống Tây, và làm đến Quốc Trưởng.

Nước chúng tôi đủ cách mạng gia rồi, không cần nhờ các ông huấn luyện thêm nữa.

hội thảo...

(Tiếp theo kỳ trước)

Nhưng chúng ta, chúng ta biết rằng chúng ta đã phản ảnh đúng sự thực: thực sự của cuộc đời. Trong «Cuồng nhân nhật ký» (nhật ký của người điên), Lỗ Tấn đã đề cho nhân vật chính, mà ai cũng cho là điên, của ông nhận thấy: xen kẽ giữa các giọng chữ của kinh sách Khổng Mạnh, dạy người nhân, lễ, nghĩa, trí, tín là những chữ « ăn thịt người, ăn thịt người ». Theo tôi, chính nhân vật gọi là điên đó đã nhìn rõ thực chất cuộc đời. Chúng ta mô tả thực chất cuộc đời người ta cho chúng ta vu khống Chúng ta lột trần tính cách khôi hài của những sự việc đầy tính chất khôi hài, tuy có bề ngoài trang trọng, người ta kết tội chúng ta xử dụng ngôn từ mất vệ sinh.

Thương Sinh càng nói càng hăng và cả gia đình Con Ông như lấy cái hăng hái của hân. Thương Sinh vừa ngưng lời để nuốt nước bọt cho đỡ khó cỡ họng thì Dê Húc Càn đã tiếp lời:

— Tôi đồng ý với đầu bốp. Chúng ta làm văn nghệ mà chất liệu để làm thành văn nghệ phẩm của chúng ta do cuộc đời cung cấp. Chất liệu chúng ta thu thập được xấu hay tốt thơm hay thối đều có lỗi tại chúng ta. Tôi ví dụ trong trường hợp cả chợ chỉ có cá ươn, tôm thối rồi bắt chúng ta mang về làm món ăn ngon cho khứa thường thức thì chúng ta làm sao nôi? Chúng ta chỉ có thể mời khứa bịt mũi mà ăn cá ươn tôm thối hôm nay để khứa ước mong ngày mai không phải ăn cá ươn, tôm thối như thế nữa. Tôi còn nhớ, trong cuộc tranh luận giữa hai phe bên và chống Vũ trọng Phụng xảy ra trên mặt báo hồi tiền chiến Phe bên Vũ trọng Phụng đã lớn tiếng đả kích phe chống là đạo đức giả và biện hộ cho Vũ trọng Phụng khi Vũ trọng Phụng bị đả kích là viết truyện

dâm. Ho lý luận thật xác đáng: họ Vũ không dâm, tiêu thuyết của ông nếu có cái dâm thì đó là cái dâm của cuộc đời. Vũ trọng Phụng chỉ mô tả trung thực cuộc đời lúc bấy giờ. Tại sao không kết tội cuộc đời mà lại kết tội kẻ vẽ lại cuộc đời đúng với thực chất của nó?

Nã Cầu chờ đúng lúc Dê húc Càn ngưng để hít một hơi thuốc lá chen lời:

— Hội thảo chứ có phải thuyết trình đâu mà dài dòng thế. Đề cho người ta cũng nói với chứ nói hoài hết ý của người ta còn gì.

Dê Húc Càn nhìn Nã Cầu, nghiêng nghiêng cặp sừng cụt về phía hân có vẻ như muốn húc. Chủ tiệm trông thấy vội lên tiếng:

— Thì Nã Cầu nói đi Dê Húc Càn nên nhớ là sừng cụt đấy nhé!

Nã Cầu lườm Dê Húc Càn một phát rồi mới nói:

— Tôi cũng nhận thấy người ta ít chịu để ý đến tác dụng tích cực của văn chương châm chọc. Con Ông của chúng ta có nọc để chích nhưng chúng ta có chích người sạch dẫu. Một đôi khi có sự lầm lẫn chích phải người sạch nhưng, nếu biết lầm lẫn, chúng ta sẵn sàng làm mặt để đến. Mô tả cái xấu, cái bẩn của cuộc đời chính là chúng ta muốn cuộc đời hết xấu, hết bẩn. Ngay khi Con Ông lờ chúng ta đã giải bày tâm sự và hoạch định chương trình hoạt động với hai giai đoạn giai đoạn một: châm chích và giai đoạn hai: làm mặt. Giai đoạn một sẽ chấm dứt và chắc chắn phải chấm dứt khi không còn người bẩn, việc bẩn để chích.

Nã Cầu vừa nói đến đó thì chuông đồng hồ đổ mười hai tiếng. Còi nhà máy Đền Chợ Quán rúc lên đánh thức con tí con vị của cả bọn. Ông Mát đưa đề nghị tạm ngưng hội thảo để đi kiểm cái gì ăn tạm. Mọi người đồng ý.

(xem tiếp trang 5)

Ông Tổng Trưởng Thông Tin Tôn Thất Thiện đã ký nghị định đóng cửa tuần báo "Con Ong" (ngôn ngữ của Bộ Thông Tin dưới triều ông Tôn gọi là "thâu hồi giấy phép" chứ không có đóng cửa). Tất nhiên, những thành viên viết báo Con Ong phải oán ông. Nhưng ông đã ký giấy cho phép Con Ong tục bản trước khi rời chức vụ. Tất nhiên, những thành viên viết báo Con Ong phải mang ơn ông. Oán ông, rồi ơn ông. Như thế kể như huê. Giữa Con Ong với ông, không có ân oán gì nữa.

Phải thanh minh như vậy, để ông biết rằng Nọc Độc sẽ "đối thoại" với ông trong tinh thần hoàn toàn vô tư. Không còn oán ông, nên không cố ý dùng độc thủ hạ ông. Và cái ơn của ông đã bù cho cái oán, nên khỏi cần "bóc" ông để gọi là một sự trả ơn.

Sau đây, Nọc Độc nói chuyện phải trái với ông về vụ sa thải 12 nhân viên Thông Tin đi Tây.

Trước hết xin phục ông, vì ông đã làm một việc mà những người khôn ngoan một tí, không bao giờ làm. Ông đã ký giấy cách chức 12 nhân viên vài ngày trước khi bàn giao. Làm công việc này, ông không ăn cái giải gì cả. Vì có được công, ông không được hưởng, còn ngược lại, ông lãnh đủ. Thế mà ông vẫn hăng làm. Một lần nữa, xin bội phục. Việc làm của ông đã gây sóng nổi trong dư luận từ Saigon đến Balé. Bên Tây ông Nguyễn ngọc Linh, người mà mới một tháng trước, vẫn còn là nhân viên dưới quyền ông, đã gọi ông là "người khủng". Tại Saigon, nghị sĩ, dân biểu và báo chí không ngừng bàn tán về quyết định của ông. VTX, cơ quan có 10 nhân viên bị sa thải cũng ra thông cáo nói rõ nội vụ, và ngày 3-1-69 ông đã công bố một bản minh xác dài, nói về việc làm của ông.

Sau đây, Nọc Độc nói chuyện với ông về bản minh xác. Bản minh xác của ông gồm 8 điểm. Nọc Độc lần lượt "họa" lại từng điểm một.

1.— Ông biết rằng những người bị sa thải đã ra đi không có phép của Thủ Tướng, Tổng Trưởng Thông Tin, và Giám Đốc VTX.

Ông còn viết rằng "theo hiến pháp và luật lệ hiện hành quy định quyền hạn của công chức bất kỳ nhân viên vào của một bộ, kể cả Tổng Trưởng, muốn xuất ngoại phải được cấp chỉ huy trực tiếp của họ cho phép... họ chỉ có quyền xuất ngoại sau khi Thủ Tướng ký giấy phép chấp thuận cho họ đi... Nếu nhân viên các bộ dựa thế một cơ quan hay một người nào đó tự ý bỏ sở của họ, mà cấp chỉ huy của họ không áp dụng biện pháp kỷ luật thì cấp chỉ huy đó dung túng cho nhân viên gây rối loạn". Các nguyên tắc kể trên ông nói đúng. Chỉ sai một chút, là hiến pháp không hề quy định quyền hạn của công chức.

Ông bảo công chức chỉ có quyền xuất ngoại sau khi Thủ Tướng ký giấy cho phép. Thủ Tướng không ký giấy phép mà Bộ Ngoại Giao vẫn làm thông hành công vụ cho họ đi. Như vậy Bộ Ngoại Giao đã giúp phương tiện cho công chức làm bậy. Sao ông không "phang" luôn cả Bộ Ngoại Giao cho đúng nguyên tắc luân thế?

Ngoài ra, theo thông cáo VTX, trước khi đi Tây, các nhân viên bị sa thải đã vắng mặt tại nhiệm sở trong năm ngày. Và có 3 người trước khi lên tàu bay, đã gọi điện thoại từ phi trường về chào ông giám đốc VTX. Như vậy, ông giám đốc VTX đã biết sự ra đi của nhân viên mình. Tại sao họ vắng mặt năm ngày mà không tìm hiểu lý do. Tại sao biết họ sắp lên đường mà không ngăn lại. Biết nhân viên làm bậy mà không ngăn chặn kịp thời, như vậy, có phải là dung túng không? Sao không sa thải luôn ông giám đốc VTX về tội dung túng? Và nếu Bộ Thông Tin biết họ ra đi trái phép mà không ngăn chặn, thì chính Bộ Thông Tin cũng có tội dung túng. Phải chăng là một vụ cố ý làm nger, để có cơ bắt tội?

2.— Ông kết tội Trung Tá Minh, đồng lý văn phòng Phủ Phó Tổng Thống đã "tiếm đoạt quyền của các cơ quan khác, của cả Tổng Trưởng và ngay của cả Thủ Tướng nữa".

Nếu Trung tá Minh tiếm quyền như trên, tại sao ông không đặt vấn đề với Phó Tổng Thống,

với Thủ Tướng, để trừng phạt hoặc sa thải. Những người bị sa thải đâu có tiếm quyền của ai?

3.— Ông cho biết, việc sa thải không phải là quyết định cá nhân của ông, mà có lệnh ý của Thủ tướng đương hoàng.

Tiết lộ này tuy có làm nhẹ một phần trách nhiệm của ông. Nhưng không quan trọng. Vì trong bài thanh minh, ông đã tin tưởng việc làm của ông đúng hoàn toàn. Và hứa hẹn, nếu có dịp, sẽ làm nữa!

4.— Ông viết rằng quyết định của ông không có tính cách giải cá chém thớt. Và vốn sở dĩ ông chỉ quyết định sa thải ba tuần sau khi các nhân viên đã đi rồi, vì "một quyết định hệ trọng như vậy, không có thể hấp tấp được", và "vì phải làm cho đúng nguyên tắc và thủ tục".

Trước hết ông có chối cái vụ giạn cá chém thớt, cũng bằng thừa. Vì hiển nhiên ông giạn Trung tá Minh tiếm quyền, nên đã "cném" nhân viên của ông.

Ông nói rằng "một quyết định hệ trọng như vậy, không thể hấp tấp được". Quý hóa quá, đúng như vậy. Nhưng đã đợi được ba tuần, đã biết là không thể hấp tấp được, tại sao không gọi những kẻ ra đi trở về, rồi tìm cách giải quyết một cách êm thấm hơn, mà lại hấp tấp sa thải, làm xôn xao dư luận? Hơn nữa, phải cho kẻ bị kết tội được tự bào chữa, như vậy mới là đúng nguyên tắc chứ?

5.— Ông Tôn Thất Thiện viết ở điểm minh xác thứ 5: "Nói rằng quyết định trên "thất sách" (như cụ Nguyễn bá Lương đã nói) thì tôi không hiểu người ta muốn nói sách nào?"

Nọc Độc đồng ý với ông, Quyết định sa thải 12 nhân viên không "thất sách". Nó chỉ có vẻ "thất thiện" một chút. Vì biết người ta đi, không ngăn chặn, để đi rồi mới sa thải, thì hơi ác.

6.— Điểm minh xác thứ sáu, Nọc Độc phải cảm ơn ông, vì ông đã tiết lộ cho biết một tin mọi người chưa được biết, đó là cái số một trăm triệu dành làm kinh phí cho phái đoàn hòa đàm. Phái đoàn văn nghệ do ông gửi đi trước đây chỉ còn có 16 triệu, lại mang về những 5 triệu, và bao nhiêu thắng lợi. Phái đoàn hòa đàm của Phó Tổng Thống sai tới 100

NOC ĐỘC «ĐỐI - THOẠI»

mí lý ông cựu tổng trưởng

TÔN - THẤT - THIỆN

triệu, mà chưa thấy thắng lợi nào. Vậy ông hơn Phó Tổng Thống là cái chắc. Hơn Phó Tổng Thống thì ít nhất cũng gần bằng Tổng Trưởng. Kỳ tới, nếu ông có ra ứng cử. Nọc Độc sẽ ủng hộ ông hết mình.

7.— Trong điều minh xác thứ 7, ông viết: "Trường cũng nên nhắc lại lúc hội nghị Genève 1954 và 1961, phái đoàn chỉ gồm có 20 người. Trong đó, số nhân viên phụ (tính kỹ, kể toán, mặt mã v.v...) chỉ gồm lối năm người, và toàn lấy ở Tòa Đại Sứ Pháp, để cho công quỹ không biết bao, mà công việc vẫn trôi chảy."

Điều này, Nọc Độc rất tiếc không thể đồng ý với ông. Nếu phái đoàn hòa đàm tiêu tiền bừa bãi, xử dụng người không đúng chỗ, thiếu khả năng v.v., ta nên chỉ trích. Nhưng ta không thể bàn tiện đến cái mức vì sợ tổn kém công quỹ nên phải lập một phái đoàn "giật gấu vá vai", như hồi 1954. Năm 1954, phái đoàn VN làm được gì hơn là sa nước mắt ngồi nhìn thiên hạ đem đất nước lên bàn hội nghị mà làm thịt, chặt thành hai mảnh? Làm việc "trôi chảy" kiểu đó, có ngày đất nước "trôi chảy" luôn! Phải nghĩ rằng nếu cần, dù phái đoàn hòa đàm có đông đến hàng ngàn người và tốn kém đến bạc tỷ, mà làm được việc thì cũng phải chịu tổn như thường.

8.— Điểm minh xác chót, ông cựu Tổng Trưởng Thông Tin viết: "Nói rằng có sự tranh chấp quyền hành trong hành pháp (như nghị sĩ Trần văn Đóa đã nói) thì không đúng; chỉ có việc Trung tá Minh tiếm đoạt quyền của Tổng Trưởng Thông Tin và Thủ Tướng và một số nhân viên Bộ thông Tin ý lại nơi ông Trung Tá Minh và Nguyễn ngọc Linh bất chấp kỷ luật quốc gia mà thôi".

Như đã nói ở trên, Bộ Thông Tin đã biết có người tiếm quyền, biết một số nhân viên của mình ý lại vào người khác, và biết trước là họ sắp ra đi, tại sao còn để bị tiếm quyền, tại sao để yên cho người ta ra đi hàng tháng rồi mới la lối om xòm là mình bị tiếm quyền. Nếu trong lãnh vực quân sự, một cấp chỉ huy biết có người ngoài vào đồn, dẫn đi một số thuộc cấp, nhưng cứ để yên như vậy, rồi ba tuần sau mới hô hoán lên rằng mình bị tiếm quyền, thì cấp chỉ huy đó sẽ bị phê phán như thế nào?

Sau khi "họa" các điểm minh xác rồi, Nọc Độc muốn nói thêm với ông cựu Tổng Trưởng Thông Tin rằng: cái chức Tổng Trưởng nó nặng về chánh trị hơn là hành chánh. Làm việc chánh trị, phải biết phân biệt mục tiêu trường cửu và mục tiêu giai đoạn. Duy trì kỷ luật quốc gia, là 1 mục tiêu trường cửu, Hòa đàm, là mục tiêu giai đoạn. Trong lúc này nỗ lực dành thắng lợi tại bàn hội

nghị còn quan trọng hơn cả việc duy trì những kỷ luật thông thường. Vì dụ ông bỏ ra lệnh các con chỉ được ra khỏi nhà sau khi có phép của cha mẹ. Đó là mục tiêu lâu dài nhằm bảo vệ sự bền chặt của gia đình. Nhưng một hôm có nhà cháy, mấy đứa con vội theo người ta đi múc nước. Trong trường hợp này, chữa cháy là mục tiêu giai đoạn quan trọng hơn cả. Ông Bó không thể nại có con ra khỏi nhà không có phép, để cản trở việc chữa cháy.

Nọc Độc không bệnh ai trong vụ này. Và cũng thấy rằng, bên Phủ Phó Tổng Thống đã làm việc hấp tấp, thiếu sự phối hợp chặt chẽ với các cơ quan bạn. Cứ làm phức tạp, nhiều khi bất chấp cả nguyên tắc, đó là sắc thái đặc biệt của "ê kíp" làm việc với Phó Tổng Thống, từ khi P.T.T còn là Chủ tịch UBHPTU. Nhưng đầu sao, một khi sự đã rồi, thiếu gì cách giải quyết một cách êm đẹp tội gì cứ phải "bé xé ra to"? Làm như vậy là yêu nước, là có lợi cho quốc gia à? Hay chỉ cốt thỏa mãn tự ái cá nhân? Trong lúc cả thế giới đều chú ý vào phái đoàn VN, trong lúc chẳng những hàng ngũ lãnh đạo quốc gia, mà mọi giới trong nước muốn cần tạo một sự nhất trí, một tình đoàn kết keo sơn để chiến thắng kẻ thù,

việc sa thải một số nhân viên phục vụ trong phái đoàn đã tỏ lộ một dấu hiệu lực đục, chia rẽ, hay ít ra, cũng là luộm thuộm trong hàng ngũ chỉ huy. Như vậy là có lợi, hay có hại cho đại cuộc?

Sau cùng, ông nguyên Tổng Trưởng đã viết: "Quốc Gia Việt Nam bị đảo lộn trong mấy năm qua cũng chỉ vì nhiều người không đủ can đảm làm đúng vai trò của họ, quân không ra quân, thần không ra thần, dưới thì lẫn trên, trên thì buông thả mặc cấp dưới làm gì thì làm. Nếu ta cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ mất nước."

Đọc xong đoạn trên, Nọc Độc giật mình, phải dụi mắt đọc đi đọc lại ba lần, cứ tưởng đọc lầm một đoạn bị đục bỏ trên mặt báo. Ông Tôn đã có nhận xét như vậy, mà vẫn vui lòng tham gia chánh phủ trên nửa năm qua, quả thật ông là người can đảm cùng mình một lần nữa, xin bội phục. Nhất là, khi thôi làm Tổng Trưởng, mới nói như trên, lại càng đáng phục.

Khi trước ông làm Tổng Trưởng không ai dám "đối thoại" với ông. Vì sợ ông thối chết, Bầy giờ ông thối làm Tổng Trưởng mà Con Ong còn dám cả một bài dài mà nói chuyện phải trái với ông. Như vậy là nhất ông rồi đấy nhé!

hội thảo...

(tiếp theo trang 4)

Sau bữa ăn trưa, mà cả bọn đòi hỏi phải có ý nghĩa "xả xui", họ hàng nhà ông lại tiếp tục hội thảo.

Có lẽ do hơi men chuyển choáng do dư vị thơm phức của món chả chó "Sống trên đời" thức đây nên cuộc hội thảo càng ngày càng trở nên sôi nổi, sôi nổi đến mất trật tự. Các hội thảo viên, khi phát biểu ý kiến, không tôn trọng nguyên tắc văn là vẻ đẹp, chương là vẻ sáng mà đầu bếp Thượng Sinh một nhắc nhở, xử dụng từ ngữ một cách bừa bãi.

Bản phát súng mở đầu giai đoạn mới cho chương trình hội thảo là Đề Húc Càn.

— Này anh tiếm, tôi hỏi anh khi đi ăn anh thích được ăn khoái khẩu hay vừa miệng thôi?

— Thích khoái khẩu là cái chắc.

— Anh thích khoái khẩu thế độc giả không thích khoái khẩu à?

— Độc giả không phải là thầy tu!

— Đúng! Và như vậy là anh cũng đồng ý với tôi độc giả thích được món ăn khoái khẩu. Vậy tại sao anh lại chỉ thị cho chúng tôi chỉ được làm món ăn vừa miệng thôi để mời độc giả thưởng thức?

Thượng Sinh, với cương vị đầu bếp mà lại phải theo chỉ thị của anh chủ tiệm cấm các bếp làm món ăn đặc sắc đãi khách, nên trong lòng vẫn ấm ức, nay thấy Đề húc Càn nêu lại vấn đề, hẳn liền nhảy bổ vào.

— Tao đồng ý với thằng Đề

húc Càn và, nếu tao nhớ không lầm, thì sáng nay chúng ta đồng ý văn chương của chúng ta chỉ phản ánh đúng sự thực ngoài đời.

Thơm hay thối, sạch hay bẩn chỉ là tính chất của sự thực được phản ánh trong văn chương chứ không phải là tính chất của văn chương. Độc giả, kh ứa của tiệm ta, toàn là các kh ứa sa nh ần, họ muốn ăn thịt cừu phải còn nguyên mùi hôi của thịt cừu, ăn thịt chó còn nguyên hương vị, không gì so sánh nổi của thịt chó, ăn thịt bò, còn nguyên mùi gây của thịt bò.

— Anh thích khoái khẩu thế độc giả không thích khoái khẩu à?

— Đúng! Và như vậy là anh cũng đồng ý với tôi độc giả thích được món ăn khoái khẩu. Vậy tại sao anh lại chỉ thị cho chúng tôi chỉ được làm món ăn vừa miệng thôi để mời độc giả thưởng thức?

Thượng Sinh, với cương vị đầu bếp mà lại phải theo chỉ thị của anh chủ tiệm cấm các bếp làm món ăn đặc sắc đãi khách, nên trong lòng vẫn ấm ức, nay thấy Đề húc Càn nêu lại vấn đề, hẳn liền nhảy bổ vào.

— Tao đồng ý với thằng Đề

Cả kê dê ngõng

HAI NGÀN ĐỒNG CHO TẾT LÍNH

Một nguồn tin chưa chính thức, loan báo Tết này, Nhà Nước sẽ nhứt thiện cho lính hai ngàn đồng xài Tết. Cho là cho luôn, không phải «ngụy trang» như những năm vừa qua, nói cho mượn rồi không đòi, làm cho lính ăn Tết mất ngon, cứ thấp thỏm, phờ phạc, chờ những tháng mùa xuân, công lưng để trả nợ.

Kề ra Nhà Nước tuyên bố là cho luôn như vậy, cũng đỡ được cho lính phần nào. Dù rằng chưa đẹp được bất công. Số tiền hai ngàn, đồng hạng, lính cũng như quan, cho đến hàng Tướng, Tá, Lính độc thân hay có cả đến một tiểu đội gồm những «máy nhai» vĩ đại, cũng đều lãnh hai ngàn. Như vậy, anh chàng độc thân, với hai ngàn còn vụng vít được một tí, chứ những anh chàng «thê tróc từ phọc», hai ngàn đồng chẳng thấm tháp vào đâu.

Nhưng mà thôi ! Đòi được sự công bằng ở trên cõi đời này, tôi nghĩ rằng là một sự không tưởng. Tôi là một thằng lính. Đã từ lâu từ ngày chưa vợ, chưa con, tôi đã nghĩ đến việc, làm sao công bằng trong việc cấp phát tiền lương Tết ? «Tiền lính, tính liền». Đó là cái câu tục ngữ mới; rất đúng với cái xã hội hôm nay, bây giờ. Giá mà nhà nước cứ đếm đầu người trong gia đình, bỏ thí cho mỗi đầu người năm bốp, đến một xín, có lẽ những thằng một vợ, đông con, sẽ hoan hô nhà nước hết mình. Hai ngàn đồng cho Tết lính. Có cũng còn hơn không.

Tôi viết những giòng này, khi cái dự định ấy chưa thành một quyết định. Khi thành một quyết định rồi, thì có nói, có viết cũng vô ích lại mang tiếng là con người thích phá hoại Nhà Nước. Tôi rất sợ những tiếng đó, nhất là sau những ngày bị gậy.

Các ông Tướng, ông Tá, được hai ngàn thì có ích gì ?.. Có lợi chăng là lợi cho mấy chị sến, anh nhỏ nhà ông Tướng, ông Tá. Cuối năm tiền đó sẽ là tiền thưởng Tết, với một phương châm «của người phúc ta». Còn những anh lính, anh hạ sĩ quan, một số các sĩ quan cấp úy, thì hai ngàn đồng, chỉ dùng để mua thêm nửa tạ gạo. Mà ăn Tết, chỉ với nửa tạ gạo đó hay sao ?..

Tôi muốn tách rời lính và công chức ra làm hai khối. Tết này, công chức cũng được bố thí hai ngàn đồng... Nhưng công chức, dù sao cũng còn khá hơn lính. Buổi tối còn thông dong có thì giờ của mình để đi kiếm vài ba việc làm phụ, «cốc» được chút đỉnh tiền, lo cho vợ, cho con. Còn lính, suốt cả năm nay, cắm trại liên miên, muốn thì thở tài năng trong vụ kiếm tí tiền lẻ, mà đành bó tay chịu chết.

Đời công chức đã khổ... Nhưng lính còn khổ hơn, thậm hại hơn... Tôi muốn vẽ ra đây, hình ảnh những gia đình nheo nhóc, những đứa con chưa biết mùi thịt tươi từ cả năm nay. Những người vợ, cả năm nay, không may được chiếc áo mới. Những người cha, người chồng, mất một chiếc xe gắn máy mà nước mắt chảy dài, khóc kỹ còn hơn mất người thân. Tất cả những việc đó, đều chỉ vì tiền. Nếu mực sống của họ khá hơn một chút nữa thì đâu đến nỗi....

Có người bảo tôi : thời đại này là thời đại trời sinh ra mình để kiếm tiền... Tiền ở khắp mọi nơi. Ở trên trời, dưới đất, và ở cả

địa ngục nữa... Mà quả thực nhìn chung quanh có những thằng bốc nổi, làm giàu một cách mau chóng, đang từ đất đen mà vọt lên cao vút. Ấy khờ ở cái chỗ đó. Đan lòng là ở cái chỗ đó. Còn những người lính, cũng muốn có một chút thì giờ để nựng vợ, dạy con, hay chạy rông ngoài đường để hết tiền thiên hạ thì dụng phải tấm bảng «một trăm phần trăm» to tổ bố, dựng sừng sững ngoài công trại như một trái núi. Thờ dãi và trở vào nằm trong trại, ban đêm, mở la đô nghe ông ca sĩ cô nhạc viên tân nhạc, kiếm lính kiềng có quyền để tóc dài «chều nay, em ơi, một trăm phần trăm» để đếm hết tất cả những tiếng thẩn lẩn tặc lưỡi trên trần nhà.

Tất cả mọi người đều nói rằng : Lính của chúng ta sướng hơn lính Cộng Sản. Là một thằng lính già, đi lính đã mười sáu năm nay, tôi nghĩ rằng, chúng tôi khổ hơn lính Cộng sản. Xin đừng chụp cho chúng tôi một cái mũ nào. Tôi nói thật, nói thẳng, nói hết. Thằng lính cộng sản, suốt ngày, suốt đêm, sống ở trong hầm, sống ở rừng, ở núi, có bao giờ được thấy thành phố đâu. Có bao giờ chúng thấy mini-Jupe, nhìn thấy thiên hạ ăn chơi, có bao giờ biết đến những thứ tiện nghi cần thiết, và không cần thiết cho đời sống con người. Còn chúng tôi, cũng ở rừng, ở núi, nhưng sau chiến trận trở về, lại đụng chạm với xa hoa, với phù phiếm. Hương sắc thành phố làm cho những bộ quần áo đầy bụi, đầy mồ hôi thêm tủi. Và chúng tôi nhận thấy chúng tôi khổ, chúng tôi thấm thía cái đau đớn với vết thương ấy thì nước sông Hồng cũng không rửa sạch.

Tôi cứ bị ám ảnh một hình ảnh đau lòng ngoài vòng đai phi trường kẽm. Một buổi tối, đi kiểm soát vòng đai, nhìn trên nóc lô cốt D, tôi thấy bóng một người nổi bật trong ánh nắng yếu ớt hoàng hôn. Khẩu Garant còn cao hơn đầu người... Tôi lấy làm lạ, phóng xe chạy tới và thấy một đứa nhỏ chừng mười ba mười bốn tuổi đang ôm súng đứng gác. Công việc gác vòng ngoài phi trường được giao cho một lực lượng địa phương quân, nên tôi cũng chẳng để ý tới những điều nặng chất quân phong, quân kỷ. Tôi chỉ ôn tồn :

— Đứng gác thì mặc quân phục vào... Sao lại mặc quần áo này mà đứng gác...
Đứa nhỏ trả lời :

— Cháu đứng gác thế ba cháu chứ !... Tôi bàng hoàng sửng sốt :
— Thế ba cháu đâu ?..
— Ba cháu đang nấu cơm ở đằng sau đó !..

Tôi nhìn về phía ngón tay thẳng bé trở. Một cái nhà, có thể gọi là cái nhà được không che bằng hai tấm áo mưa nhà binh, có người đàn ông cời trần đang nhóm bếp bằng củi ướt, khói bay mù mịt. Một lũ con nít chạy lăng xăng. Người đàn bà vo gạo trong chiếc mũ sắt. Thì ra cả một gia đình đã ra sống ngoài vòng đai, cạnh tất cả những hiểm nguy, bất trắc. Người lính bố đã nghe thấy tiếng tôi, chạy vội ra. Tay chùi vào chiếc áo thun ở bàn :

— Dạ tôi cho cháu đứng coi chừng dùm để nấu cơm.

Tôi hỏi :
— Anh mang cả gia đình ra đây ?,
— Dạ, chúng tôi gác luôn ở đây. Tất cả có sáu người. Nên không phải một mình tôi mà cả sáu gia đình...

Tự nhiên trong lòng tôi có một chút buồn bàng bạc mà thấm thía... Tôi ký vào sổ kiểm soát và đi vào trong đồn gác. Một sự hỗn độn dơ dáy chịu không nổi. Mùa này là mùa nắng không biết tới mùa mưa, nơi đây còn khổ tới mực nào. Ở đây là ngay bên cạnh thành phố... Nhìn về phía tay trái, thành phố vừa lên đèn sáng rực. Cả phi trường mênh mông, như tách rời ra khỏi cái không khí nhộn nhịp ngựa xe. Cũng có tiếng ếch ương kêu buối tối. Đứng trước mặt cũng có cái tối mù tím thẫm. Tôi lại hỏi :

— Sao không để gia đình ở nhà... Mang ra đây, lỡ chúng nó đánh phi trường thì làm sao ?..

Một tiếng thờ dài :
— Dạ thưa ông, ở nhà lại phải mang cơm ra đây cho tôi hàng ngày, thì cũng quá tội. Nếu chúng nó đánh thì chúng tôi, vì bảo vệ vợ con, sẽ đánh nhau hăng hơn. Và lại tục ngữ ta có câu : Thà chết một đồng, còn hơn sống một người...
A, thì ra người lính gác vòng đai cũng có triết lý để sống. Tôi từ già, phóng xe đi, sau khi dặn họ nên cẩn thận, một câu dặn dò quân kỷ. Tôi buâng khuâng nghĩ : Thà chết một đồng còn hơn sống một người. Và tôi thấy như tươi sáng lên trong đêm tối...
Đời lính của chúng tôi như thế. Những kẻ giàu có, sống yên ổn, thích làm dáng, khi nào mà cần làm dáng cho cuộc sống một tí, thì lại nghĩ tới việc tham các anh chiến sĩ ngoài tiền tuyến. Tại sao lại cứ ngoài tiền tuyến ?.. Ở đây, ở ngay cách Saigon không đầy hai cây số, cũng có những người lính đóng đờ thám. Mà ngay bên cạnh nhà họ, ở ngay trong gia đình họ, cũng có những người lính, cần vài lời thăm hỏi, cần được một chút xót thương.

Một năm vài lần cây mùa Thu, cây mùa Xuân, sao mà nó hơi phù phiếm đến thế. An ủi vài ba câu, phát cho một ít quà, ăn vào đau bụng thấy cha, thấy mẹ, như vậy là nghĩ tới lính đó sao ? Người bạn thương phết hình mới để được đưa con, đến Nha Thương phết binh đường Bà Huyện Thanh Quan, xin được làm hồ sơ cấp dưỡng thì được trả lời : Chưa xét tới hồ sơ năm 1967. Mà năm nay đã là năm 1969. Người lính còn tại ngũ, về đến nhà, được nghe những lời âu yếm của vợ : Anh ơi, tiền lương hết rồi. Làm sao mua thịt, cá cho con ăn. An mãi đồ hộp, hôm nọ, con nó bị kiết lỵ phải đưa đi Bác Sĩ. Chị Tư cho vay tiền mua thuốc, chứ không, con nó đã trốn quân dịch ngay từ lúc chưa đầy hai tuổi. Anh nhớ cho tiền để trả tiền điện cầu nhà bà Ba. Mấy tháng nay không trả, bà ta đã dọa sẽ cúp điện. Còn nhiều, nhiều nữa...
Và lính nghĩ gì ?.. Nhìn vợ, đã già khú để mà mái tóc phải để dài như mái tóc trẻ vì không có tiền đến thợ uốn tóc, chỉ còn một câu an ủi cuối cùng :

— Thôi, chờ vài ba ngày nữa. Anh được Nhà Nước cho hai ngàn đồng. Chúng ta chắc rằng sẽ sống hạnh phúc hơn.

HỘI ĐẠI HỌC ĐÀ LẠT

tên đao phủ của dân nghèo

Hội Đại Học là gì? Hội này có phải là một công ty địa ốc, chuyên cho thuê nhà phố không?

Câu hỏi tức nhiên phải có trả lời. Câu trả lời sẽ như thế này:

Ba chữ Hội Đại Học, đầu cho một người kém thông minh tới mức nào cũng có thể hiểu rằng nó không có tính chất thương mại. Một hội gồm 5,7 nhà godaure-tục gọi là khoa bảng - cùng đứng chung với nhau để phát huy xã hội học đường, trong phạm vi giáo dục mà thôi.

Tính chất của cái hội này nó nhỏ hẹp như lòng bàn tay. Thế mà mới đây cái gọi là Hội Đại Học Đà Lạt đã làm 1 chuyện gây xôn xao dư luận khắp nước: nhân danh sở hữu chủ Thương Xá Tax đòi tăng tiền cho thuê Thương Xá lên tới 300%. Một con số toát mồ hôi lạnh đối với người nghèo hoặc không đủ tiền xây cất nhà phải đi ở nhà thuê.

Cái hội có chất mô phạm đã làm một việc của anh thợ phủ có nhà đất cho thuê. Có thể nói Hội Đại Học Đà Lạt rồi đây sẽ được các công ty địa ốc trong nước tặng huy chương về công lao lãnh đạo chèo đò dân nghèo.

Nếu có người hỏi: Hội Đại Học Đà Lạt cần tiền để làm gì? Các nhà mô phạm sẽ bảo: lấy tiền để tu bổ trường sở, làm công tác xã hội cho nhà trường.

Mới nghe qua thì rất có lý, nhưng sự thật câu trả lời trên hoàn toàn ngụy biện. Vì các trường học là do nhà nước xây dựng, các nhà gỗ đầu trẻ hàng tháng đã nộp lương của nhà nước rất đều. Những công tác xã hội nhỏ nhỏ không đòi hỏi phải tăng tiền phố đến mức hải hùng như thế.

Thứ làm một con toán nhỏ nhỏ chúng ta thấy, hiện thời một căn nhà vào bực trung ở Saigon cho thuê trung bình vào khoảng 4.000 đồng một tháng. Nếu áp dụng đúng luật nhà phố 1753, nghĩa là thì hành đúng theo sự đòi hỏi của Hội Đại

Học Đà Lạt, người thuê nhà phải trả cho chủ thêm đến 8 ghim nữa một tháng. Như vậy một căn nhà đủ tiện nghi phải trả 13 ghim một tháng.

13.000 đồng đối với một anh thợ phủ, những anh mần việc nước có ngoại bổng thật chẳng nghĩa lý gì. Đặc biệt như là các anh ấy có thuê nhà đầu mà sợ phải giá cao. Nên đầu giá nhà cho thuê có tăng cao lên tới trăm ngàn một tháng các anh ấy cũng bất cần. nếu không muốn nói là rất khoái. Chỉ tội cho các công tư chức lương ba cọc ba đồng đã phải cười ra nước mắt trước viễn ảnh tiền nhà tăng cao. Lương hằng tháng rồi đây chỉ đủ để trả tiền nhà nếu không muốn bằng bề vợ con ra ở xó chợ đầu đường.

Tương lai của người ở nhà phố mướn thật thê thảm về cùng. Luật 1753 là một lưỡi đao mà Hội Đại Học Đà Lạt là cánh tay của đao phủ. Pháp trường đã dọn ra rồi, từ tội không phải riêng người ở Thương Xá TAX, mà là tất cả người ở nhà phố mướn. Lưỡi đao bén, đao phủ thủ lại là những anh khoa bảng trí thức chắc chắn họ sẽ chém kỹ hơn «Đội Có» rất nhiều.

Dân Via Hè tui cũng là thành phần ở phố mướn. Không muốn ngủ cò chờ đợi chết. Tui kêu gọi những ai «đá đao» luật nhà phố cũ 1753. Đá đao luôn cái gọi là Hội Đại Học Đà Lạt đã được hưởng quyền sở hữu thương xá TAX của giám mục Ngô đình Thụy.

Tui cũng thành khẩn kêu gọi các nhà lập pháp từng nói thương dân hãy làm một phát coi được bằng cách đưa ra một dự luật mới về nhà phố, hoặc tu chỉnh luật 1753 đã lỗi thời.

Tui cũng kêu gọi đương kim Chánh phủ ban hành Nghị Định thu hồi quyền sở hữu chủ của cái gọi là Hội Đại Học Đà Lạt đối với Thương Xá TAX. Cái Hội này không phải là tạo chủ Thương Xá nói trên, đừng để họ dựa vào một mớ học thức, biết xem luật mà làm khổ dân nghèo.

những ngày bị gậy

Con Ong sống lại rồi! Tụi mình lại được ăn Tết rồi!

Gã Minh Vô hốt hơ hốt hải tới báo tin rồi dọt Vespa biến mất, chẳng hiểu đầu của tai nẹo ra sao... Tối đến, gặp Nà Cầu, lẩn báo:

— Sức Voi! Viết lẹ đi! Chưa cần phang vội! Hãy cứ tá oán những ngày bị gậy của bọn mình cái đã!

Kề ra tái xuất giang hồ mà lại bị cấm xuất chương thì hơi buồn, và cũng dễ tẩu hỏa nhập ma lắm, nhưng thôi... cứ ráng thử phen xem sao...

Nói cho đúng, kể hèn này (hèn với các bạn đọc chính cống của Con Ong, còn vẫn là Sức Voi đối với mọi kẻ thù của các bạn) dù viết 1 lượt bốn, năm tờ báo rồi thời hết, nhưng chỉ khi nghe tin Con Ong bị... đẹp tiệm, là cảm thấy ngay cuộc đời sắp đi về những ngày... bị gậy! Không những vì tên Minh Vô luôn luôn tỏ ra «chịu chơi» hơn tất cả những gã chủ báo ở cái xứ «Giao Chỉ For Rent» này, mà còn vì sự vắng mặt của Con Ong sẽ lại tạo thuận lợi cho bọn «sáo bọ lên làm người» tha hồ... múa gậy vườn hoang. Minh có ngựa mất thì cũng đành học mẫu như Chu Du chứ có làm gì được!

Không còn những kẻ đủ tài ba đi túm đầu chúng bỏ vô «Phú Đe», bọn ăn hại mặc sức dớp hít và tiêu hóa xứ này có ngày thổi hoảng chẳng còn ai muốn ở, bọn khom lưng quý gỏi sẽ gây cho hàng chục triệu đồng bào bị ám ảnh đau thặng tới ngày lo đi kiếm những giòng «scientijic massage» và cả bọn «boy-pen» cũng cứ việc xiết cứng tay tái buông cả hai tay đi bon trên đường một chiều, khờ dại bị ai chèn cho... té bẻ mặt.

Vì thế mà khi tiệm Con Ong chính thức bị dẹp, kẻ kèn này bèn cất tiếng ca:

Ôi! ta buồn ta đi lang thang...

Đi về đâu, em ơi?

Duyên Anh bèn tìm cách an ủi:

— Thôi, để sang năm tao xin lại tờ «Búp bê» mày về trông nom cho tao.

— Ủ! chẳng thà viết cho trẻ con đọc, tao còn thích.

Chỉ viết cho người lớn, tao ngấy quá rồi!

Cuộc đấu láo rồi chuyển qua chuyện Mai Thảo bây giờ cũng có thêm viết lách, chỉ cần tà tà xi phé vẫn sống phây phây... Chuyện Hoàng Trúc Ly lời chủ báo ra Tòa Lao động, một mình đấu lý với 3 luật sư trứ danh để thắng kiện, nhưng còn khuỵa mới «dớp» được 75 ngàn

đồng bởi thường. Rồi là đủ thứ chuyện, chuyện hòa đàm chuyện chiến tranh, chuyện những thắng vừa bị bắt...

Có nhiều bữa, lang thang đi kiếm chủ tiệm Minh Vô nhưng vô được hẳn cũng chỉ được nghe hẳn dụ dỗ:

— Yên chí! Yên chí! Sắp ra rồi...

Và như đoán biết mình đang cần gì, hẳn đã than trước.

— Kẹt quá! Bọn phát hành nó chưa chịu trả...

Đành lặc đầu thờ dài ba phút mà ra đi!

Có bữa lại lang thang lên tận Trường Đua Phú Thọ để vô Minh Vô, nhưng ngựa vừa về tới đích đã nghe tiếng hập bó bó át cả mấy phòng thanh:

— Khi gió! Minh bắt được con nhốt rồi, lại bị nó níu mắt Con nh. Nếu không thì ông rở cả trường đua này về làm tòa soạn Con Ong.

Miệng hã nói, tay hẳn liệng một nắm giấy xanh, giấy đỏ xuống như bông confettis. Ôi! Còn biết hòa đàm gì hơn nữa?

Lang thang mãi rồi cũng có lúc đụng đầu với Lam tiêu muội, tác giả của «trường nào cả gan yêu tôi?» Bèn hỏi:

— Có đưa đôn hiền muội lúc này làm chủ hai cái nhà hàng ở Cáp. Sao còn đây?

Tiêu muội lặc đầu quay quay;

— Nó đôn bậy đó đại sự ca. Em lúc này rách quá trời!

Nhìn kỹ mới thấy. Lam tiêu muội quả thật là rách.

Ôi! Ta lại buồn, ta lại lang thang đến tiệm ướn tóc đông khứa nhất Saigon mà chủ nhân là Xuân Trang, đương kim Nữ Hoàng Sexy, vừa đi Tây biểu diễn... gờ trống về. Nữ Hoàng vui miệng, kẻ vanh vách bật mí tùm lùm về đủ thứ chuyện... bên Tây. nhưng cuối cùng vừa dứt cho một chiếc Montogut, vừa rí tai;

— Kề cho Bác nghe chơi thôi đấy nhé! Chớ có đem ra viết báo đấy...

Hôm nay, ngồi vào bàn viết, sức nhớ tới những đề tài của Nữ Hoàng quá hấp dẫn, cảm thấy ngứa ngáy, bèn hỏi Minh Vô. Chưa chỉ cái miệng hẳn đã la oai oái;

— Thôi tao lạy mày! Mày để cho anh em ăn Tết với chứ?

Thế thì thôi! Vì cái tết của Con Ong, và cũng muốn để độc giả có Con Ong ăn Tết, kẻ hèn này xin tạm oong boong phi nan ở đây...

SỨC VOI

những cái... đang lên những cái... đang xuống

lời phi lộ

Nằm chổng mông trên gác nhỏ, nhìn xuống cảnh phố hoa đô hội, thấy những cặp đôi non hơ hớ kẹp chặt lấy bình xăng của xe máy đầu Nhứt Bôn... nhà đạo đức th an rằng:

« Ôi... khi gấu vảy của phụ nữ đang lên... thì luân lý của ngàn xưa... đang xuống là chỉ phải vậy thay... » Cho hay, việc đời có cái đang lên, thì phải có cái đang xuống, và từ gấu vảy của người đẹp, luân sang miếng đĩnh chung của cai thầu chánh trị, chứ có kể lên Voi, thì phải có người xuống chó lên, lên, xuống, xuống, một sớm, một chiều.

Ta, Vệ Tếu, cũng bắt chước nhà đạo đức mà nói « Khi... CON ONG đang lên, thiếu gì tên đá vì Con Ong mà xuống nước? Cho nên, khi hạ được CON ONG năm xuống, ắt chúng phải xuống đầu, như phen này thì chúng, đang LÊN? Nào ngờ, nước có hồi, dân có vận, qua cơn bí cực, phải tới tuần thái lai. CON ONG cũng như Con Người, có xuống, thì phải có LÊN, phen này đang LÊN. Con ONG chắc phải điếm mặt những tên đang xuống. Ta, Vệ Tếu muốn được làm kẻ ngồi điếm thay cho Con ONG như ng cái đang LÊN, đi đôi với... những cái đang XUỐNG.

CHÁNH TRỊ

Khi Lập Pháp đang lên, thì Hành Pháp phải đang xuống... nước. Lẽ dĩ nhiên. Nhưng giữa khi Hạ Viện đang lên rầu, thì lại xảy ra Anh và Chì Hai bên Thời Đại Mới tung ra vài chương kiểu Lê Lợi cứu Chúa. Khiến người ta chưa phân biệt Cái nào đang Lên, Cái nào đang Xuống? Chỉ biết rằng khi, lẽ lối phân biệt: « kẻ trong này, kẻ ngoài kia » đang lên, thì tình đoàn kết dân tộc giữa người quốc gia với nhau... phải đang Xuống. Coi chừng kéo Kẻ đang Lên, lại là Kẻ thứ Ba, ngư ông đắc lợi... cười hô hô...

Ngoại trưởng Trần chánh Thành... mà đang xuống, thì phải có vài ba nghị sĩ đang lên. Tỹ như ông Nghị sĩ Đạt. Ông Thành đang là nghị sĩ so với thời ăn dật ngồi câu cá kiểu Khương Tử Nha, thì nghị sĩ Thành là kẻ đang lên. Đại thay, lên đầu không lên, lại nhảy lên ghế ngoaitrưng. Khiến trâu ăn trâu buộc phải tấn công, hoại, tránh sao, ngoại trưởng Thành không thành người đang xuống?

HÀNH CHÁNH

Chắc chắn, trong giới công chức đang có 12 kẻ đang lên. Đó là 12 kẻ vừa được Bộ Thông Tin cách chức. Đang là công chức (thật sự cũng không hẳn là công chức 100 phần 100) mà được đi Tây... đã là lên rồi. Nhưng, 12 kẻ ấy lại lên hơn nữa, khi bỗng nhiên được cách chức. Kề ra, là công chức, dù là công chức dở mĩ đi chẳng nữa, mà bị cách chức, sao có thể gọi là đang lên? Nhưng, đảng này, 12 công chức VTT, TiVi, Phát Thanh kia từ ngày được cách chức, lại được là đề tài cho bao nhiêu cuộc minh xác, đĩnh chánh; dao to búa lớn, của những Ông lớn và khá lớn, là công chức dở mĩ bị cách chức mà được chiếu cố mức đó, qu à thật! 12 người ấy... đang Lên, thì ai là kẻ đang xuống đây? Hồi tức trả lời vậy.

VĂN NGHỆ

Lời viết Sống Sượng đang xuống, thì lời viết bóng bẩy phải đang Lên. Hãy nhìn tấm gương CON ONG. Từ ngày bị đóng cửa, rồi ra lại, Con Ong hứa: Tấm lòng trắng bạch, từ nay xin chừa.

Biết lấy Kiều ra nói thay tâm sự, Con Ong đã bóng bẩy nhiều. Không còn sống sượng nữa.

Riêng Vệ Tếu, nếu là nhà cầm quyền, thì khoái nghe loại văn chương sống sượng hơn. Cho khỏi mặt óc, Đảng này, sống sượng bị... xuống, bóng bẩy... nhảy lên, thì lại phải nghe những câu chơi chữ kiểu nhà Nho. Các Cụ ta ngày xưa vẫn thích nghe thằng bé con chữ một cách thật thà hơn là nghe những câu chữ của nhà Nho. Đau lắm.

Tỹ như thời Phong Kiến, Thục Dân. Thay vì nói trắng ngay ra: Đời bắt công lắm. Đời lắm kẻ hốt nhăng lắm. (như ngày nay CON ONG đã làm trong đợt trước), thì một nhà Nho nọ lại mượn Sở Thứ (Bách Thú) để nói việc đời, trong bài thơ bóng bẩy như sau:

VỊNH VƯỜN BÁCH THỨ

Dưới dạng cây xanh, một rừng Hoàng
Mỗi chường nuôi một giống chim muông:
Khả khi Vua cộp no năm ngũ
Nhao nhác dân hươu dốt chạy cuồng
Lũ khi nne rặng bày lăm chuyện
Đàn chim châu mô hót ra tưởng
Lại thêm cây cáo dăm ba chú
Hục hác tranh nhau một nắm xương.

NÀ CẦU
cơm trắng

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MỘT TIẾT LỘ THÊ THẨM CỦA CÁC XẾP ĐI TÂY

Nhà báo Đạm Phong vừa ở Paris về, tặng Con Ong vài chi tiết « vàng mười phó hội » — xin hiểu vàng đây là gold — trên giấy trắng mực xanh lá cây. Nà Cầu bèn làm công việc ghi chép lại.

— Ông Đặng đức Khôi sang đến Paris bị đặc sứ, Phạm đăng Lâm với tư cách Trưởng phái đoàn cách chức cái chức phát ngôn viên và Trưởng ban báo chí. Đặc sứ Lâm cử ông Nguyễn triệu Đan làm Trưởng ban báo chí và ông Trần văn Đôn làm phát ngôn viên. Bị bắt rặng ông Khôi học hặc với đặc sứ Lâm khiến phái đoàn Việt Nam « tuy một mà hai ». Ông Đặng đức Khôi và ông Nguyễn ngọc Linh không cần biết đặc sứ Lâm nữa mà chỉ biết phó Tổng thống Nguyễn cao Kỳ. Hóa cho nên cái cảnh trống đánh xuôi kèn thổi ngược diễn ra. Và báo chí Pháp khai thác tận tình.

— Ông Nguyễn ngọc Linh đem theo 10 sinh viên để « kêu bảo vận » và « Sinh viên vận » ở Paris nhưng đã bị Sinh viên và Việt kiều hướng dẫn lại!

— Phái đoàn có 19 xe, hơn Bắc Việt 12 chiếc. Mỗi ông chiếm một chiếc để đi. Không đủ. Bèn cãi nhau sống sượng và tranh nhau từ cái bàn, cây viết rất văn nghệ tạp lục!

— Bên phái đoàn của đặc sứ Lâm có sứ thần Nguyễn văn An làm tổng thư ký cho phái đoàn, ăn hai lương một lúc: Lương sứ thần ở Anh và lương... 25 đôn mỗi ngày của phái đoàn Việt Nam!

— Nhân viên tòa lãnh sự Việt Nam ở Paris lạnh như đá cục đối với sinh viên Việt Nam mỗi khi họ có việc nhờ vả. Đặc sứ Lâm không hề biết chuyện này.

Nhà báo Đạm Phong còn tiết lộ nhiều chuyện động trời khác. Thí dụ: Ông Sứ Thần nọ mò vợ nhân viên bị nhân viên dọa xin tí huyết và đặt tên « Thăng lỗ tai chuột » phải nhờ ông Quan cố vấn Toà đại sứ Anh hoà giải mới êm. Những tiết lộ của bạn Đạm Phong rất đáng đồng cơm bát gạo. Nà Cầu không dám bình luận. Chỉ xin Tổng Thống phó Tổng Thống và Thủ Tướng « phối kiểm » lại xem có đúng không. Đây là thể diện quốc gia và bổn phận chung của mỗi người dân biết liêm sỉ. Con Ong sẵn sàng đăng tải những lời minh xác — lại minh xác — của những nhân vật được đề cập trên đây. Và xin nhấn mạnh: Chúng tôi lo an tâm này với sự đề dặt thường lệ.

CON ONG, CHỨNG MÀY MÙ HAY ĐÃ BỊ DÁN CỤ TRẦN HUNG ĐẠO VÔ MỒM

— A lô. Con Ong hả?

— Dạ.

— Chứng mày mù à?

— Đầu có mắt vẫn sáng như đèn pha xe tu bin

Méo.

— Vậy đã bị đệ nhị phu nhân giao Giao Chỉ dán giấy năm trăm vô mồm rồi ư?

— Sức mấy.

— Có thấy hình « nữ hoàng đông phương » Đặng Thị Tuyết Mai đứng trên báo Pháp, báo Mỹ và báo Việt với những hàng chữ « lê giảng » xò xiên không?

— Có.

— Sao Con Ong cảm hòng?

— Vì cóc thích nói về đàn bà, con gái. Văn hào Fénelon của Pháp đề dơi câu « Toutes les femmes sont détestables, même ma mère ». Bản chất của đàn bà đáng ghét, khi đàn bà trở thành nhân vật quan trọng càng đáng ghét hơn. Họ có nhiều cái lỗ lằng, ngu xuẩn lắm. Thí dụ bà Ngô đình Nhu. Ôi, đàn bà, chấp họ làm quái gì.

— Ai ở đầu giây đó?

— Minh Vô đây.

— À, thế thì anh phải khuyên bà ta « phần nào thôi » đi chứ.

Yên chí tôi đã đề nghị bà ấy đi đóng phim với Red Skelton. Nếu bà ta bằng lòng, bà ta sẽ trở thành Grace Kelly thì tôi tin rằng ngay cả ông bạn cũng ái mộ. Bạn có hãnh diện nếu Grace Kelly Giao Chỉ âm về một giải Oscar Mỹ không?

KHIÔNG SƯ BỮU PHƯƠNG ĐÒI LẬP HỘI NGŨA TỰ TỬ

Bỗng một đêm, tiếng mõ câu kinh không làm cho linh hồn ông sư Bữu Phương chới với gần Phật Tổ. Ông ta buồn ngủ thì như sư cụ chùa Trấn Bắc đi khuyến giáo xa xôi, khiến gái nà đồng Hồ xuân Hương tức cảnh:

— « Trấn Bắc sao mà cảnh vắng teo

Hội thắm sư cụ đảo nơi neo

Chầy kinh tiêu đề xuống không cầm

Tràng hạt vãi lán đếm lại đeo

hoặc như cái nôi tương tự của ông sư trong ca dao:

— « Bà cô đội gao lên chùa

Một cô yếm thắm bỏ bùa cho sư

Sư về sư ốm tương tư

Ốm lán ốm lóc đề sư trợ đầu

Muốn ăn đậu phụ tương tầu

Mài dao đánh kéo gọt đầu đi tu »

Thời đại này, đi tu để... tranh đấu xuống đường và uống sữa, ăn nho, cam, táo Mỹ, ngâm sâm Cao Ly. Quý vị sư thành phố còn đi ô tô lộng lẫy nữa cơ. Ông sư Bữu Phương chưa chắc đã chán gõ mõ tụng kinh. Và, chắc chắn hơn, không có cô « mini-jupe » nào bỏ bùa cho ông cả. Suya hơn cả là ông ta thấy loài người thiếu ăn, thiếu mặc nhất là thiếu cam, táo, nho, lê tằm bồ nên đâm ra chán đời, khoái tự tử. Thành thử ông ta mới tạm ngưng tiếng mõ, hô hào lập Hội Ngũ Tự Tử. Thấy người đời nhậy tòm xuống sông, uống ba tuýp Optalidon hay thất cổ tự tử, thương bỏ bỏ đi áy. Đang sống phây phây, ai muốn chết. Người đời tự tử phải có lý do:

— Thất nghiệp đói rách.

— Bị người yêu đá dít

— Vợ bỏ đi lấy Mèo da đen

— Chồng bỏ đi cưới vợ khác.

— Xuống đường ký quá, làm ăn không được, lượm dạn cay mắt.

— Nản chuyện quý đấng sư đòi xua quân tiến chiếm trụ sở và « dù oá, bá nọ » nhau bằng thuyết pháp.

Vân vân... Muốn chấm dứt nạn tự tử, ông sư Bữu Phương phải làm cho đời vui lên, phấn khởi lên bằng cách:

— Tuyên dân xia răng cộp vào chùa quét lá đa.

— Mở mục tìm bạn bốn phương như cha Trần Du đang tìm bạn bốn phương trên báo Hòa Bình đề nam nữ yêu nhau ra rít.

— Khuyến can quý vị sư tranh đấu thôi tranh đấu và và hằng say công việc « gỡ rối tơ lòng ».

— Cam, táo, nho, lê, sâm Cao Ly nồn phát cho chúng sinh.

— Đi bộ ăn xin đồ công quả và nhường tu bin cho chúng sinh...

Áy, như vậy là hết ai muốn tự tử. Chứ, ông sư Bữu Phương chỉ hô hào xuống thì Nà Cầu e rằng, vì ông lập Hội Ngũ Tự Tử, kẻ đang ham sống là Nà Cầu đây lại ham tự tử trước nhất. Nhờ ông một tí.

VẮNG, SẼ ĐI NHẬU NHET

Dân biểu Ngô công Đức, chủ nhiệm nhật báo Tin Sáng, sắp đi Tây. Ông có nhã ý mời chí sĩ Minh Vô đi nhậu nhết một bữa và tỏ ý khoái anh em Con Ong. Mặc

dù mấy hôm liền, ông Tư Trời Biên đã dạy Con Ong hải hươc. cũ sao cho cười và viết cho đúng văn phạm trên cái mực « Tin Vịt nghe qua rồi bỏ ». Phải công nhận về văn chương hải hươc, ông Tư Trời Biên là bậc sư tử. Đến nỗi, được ông chữa rủa, anh em Con Ong cười nghiêng ngửa, cười quên thôi. À, đó là nghệ thuật cũ không cười thành cười của cựu Bộ trưởng Vô long Triều, người mà trước khi cộng tác với ông Kỳ đã từng ăn hít với chúng tôi tại phòng cha Nguyễn quang Lâm trong nhà thờ Huyện Sĩ.

Từ hôm được ông Tư Trời Biên Vô Long Triều chữa rủa, Con Ong phấn khởi. Các nhà phát hành « Com măng » Con Ong số 47 gấu đòi. Hy vọng gặp ba nếu ông Vô Long Triều cứ mỗi ngày một ví Con Ong như con ruồi. Nói về con ruồi thì nó cũng hách ra phết. Nó có đóp được xôi thịt đâu. Nó chỉ bu lên xôi thịt, đánh tí dẫu kỷ niệm. Và sau đó là những đứ hăm miếng dính chung « mỗi gói quý mòn sân tướng phủ » tranh nhau đóp đến quên cả dẫu vết ruồi đã để lại... bái nhỏ. Chí sĩ Minh Vô cảm ơn ông chủ nhiệm Ngô công Đức đã « khiến » ông Vô Long Triều quảng cáo phước thiện cho con ruồi. Và ô-kê chí sĩ sẽ đáp lời mời nhậu nhết của ông. Nhưng cứ để Vô Long Triều quảng cáo con ruồi đấy nhé! Báo ông cựu Bộ trưởng ngưng, Con Ong thiếu món giải trí mỗi ngày. Buồn chết đi được.

THƯ XIN NHẬP BỌN CỦA DÂN BIỂU ĐẶNG VĂN PHƯƠNG ĐƠN VỊ KIÊN GIANG

Thưa Chí Sĩ Minh Vô khi Con Ong ngắm củ tỳ tôi không có một giọt nước mắt, nhưng khi Con Ong tái sanh tôi nháy cón lên đi bắt Con Ong vào một buổi sáng đẹp trời có mưa lún phún ngày thứ hai tết Tây.

Tôi đọc Con Ong ngẫu nhiên một hơi hết mẹ, nó cả 12 trang đề rồi đi một đường chề Con Ong về diêm Con Ong chích êm quá « điếu » bằng Con Ong từ ngũ trở về trước.

Sợ « điếu » gi thiên hạ mà phải giảm Dose nọc độc trong khi thiên hạ bản hơn trước, gấu hơn trước, phải tăng dose lên chứ.

Nên phang kỹ hơn Chí Sĩ a, Chí Sĩ phang, tui phang, dân chúng phang. Thời buổi này tất cả phải chia động tự phang, phang cho gầy gục những thân cây khốn lịn làm xấu vẻ đẹp của khu rừng để có chỗ cho những cây xanh mọc thẳng thân vươn lên.

Tôi quên tôi chưa giới thiệu tôi là ai? Dạ, thưa chí sĩ tôi là Dân báo Phang, một tên rất tếu, tếu hơn cả chí sĩ và các bồ của chí sĩ ở Con Ong nhưng lại kém tài không có những ngôn từ phong phú và ý nghĩ sâu sắc như chí sĩ và quý vị, chỉ hay phang và phang kỹ lắm.

Dân báo Phang là tên cúng cơm cha mẹ đặt cho đấy Tên sao người vậy, cứ như là dân nỏ bảo phang mà không phang là ốm o gầy mòn đi.

Vậy muốn xin nhập bọn với chí sĩ, chí sĩ nhân lời không? Chỉ xin chí sĩ cho một cây nhỏ, không cần tầm vong vọt nhọn, một cây gậy lau sậy thôi cũng được miễn là có phương tiện để phang. Sậy phang không chết người để chí sĩ phải chịu trách nhiệm dân sự đâu, gậy sậy chỉ phang cho rách áo nếu không cũng rách nát nhau những bộ đồ bánh khocrat trên những thân thể bệnh hoạn của những kẻ bệnh hoạn của thời đại.

Chí sĩ ô-kê không xin cho biết đề còn có thì giờ luyện dấm ba miếng vỏ « xin bát cơm nguội » hầu lúc được phang, phang cho đích đáng.

Một độc giả
Dân Báo Phang

Đừng quên dặn mua trước tại các sạp báo, tiệm sách gần nhà bạn nhất

CON ONG TẾT CON GÀ

* MỘT GIAI PHẨM HAY NHẤT, CƯỜI NHẤT, NHỘN NHẤT, ĐÁNG 60 TÌ NHẤT

* MỘT GIAI PHẦN KHÔNG ĐỌC SẼ XUI CẢ NĂM

* MỘT GIAI PHẨM « HOA SƠN LUẬN KIỂM » TRÀO PHÚNG CỦA 30 CAO THỦ HOẠT KÊ, HÀI HƯỚC.

52 Trang * Bìa óp xết • 60 tì